Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 78.092 van 12 januari 1999

A. 67.563/VIII-919
(voorheen VI-13.059)

In zake : **de Stad Luik,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent THIRY, advocaat,
Mont Saint-Martin 37
4000 Luik,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar Regering,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Patrick HENRY, advocaat,
place des Nations Unies 7
4020 Luik.

Tussenkomende partij :

BRENNET Lydia,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Dominique WAGNER, advocaat,
Quai de Rome 2
4000 Luik.

A. 67.597/VIII-920
(voorheen VI-13.012)

In zake : **BRENNET** Lydia,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Dominique WAGNER, advocaat,
Quai de Rome 2
4000 Luik,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar Regering,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Patrick HENRY, advocaat,
place des Nations Unies 7
4020 Luik.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 12 februari 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij de stad Luik de nietigverklaring vordert van de weigeringsbeslissing om de benoeming van Lydia BRENNET goed te keuren, waartoe op 26 juni 1995 door de gemeenteraad besloten is;

Gezien het op 14 februari 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij Lydia BRENNET de nietigverklaring vordert van de weigering om haar benoeming goed te keuren, waartoe op 26 juni 1995 door de gemeenteraad van de stad Luik besloten is;

Gelet op arrest nr. 59.161 van 24 april 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing die bestreden wordt in de zaak A.67.597/VIII-920, wordt verworpen;

Gezien het op 23 augustus 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij Lydia BRENNET vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in de zaak A.67.563/VIII-919;

Gelet op de beschikking van 13 september 1996 waarbij die tussenkomst wordt toegestaan;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memorie van tussenkomst;

Gezien de verslagen van de heer BOUVIER, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 juni 1998, waarbij de zaken worden samengevoegd;

Gelet op de beschikking van 12 juni 1998, waarbij de neerlegging van de dossiers en de verslagen ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 september 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 6 november 1998;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. THIRY, advocaat, die voor de stad Luik verschijnt, van Mr. WAGNER, advocaat, die voor Lydia BRENNET verschijnt, en van Mr. VANDER HEYDEN, loco Mr. HENRY, advocaat, die voor de Franse Gemeenschap verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. Verzoekster is licentiate-geaggregeerde kunstgeschiedenis. Ze is op 9 november 1978 begonnen in het gemeentelijk onderwijs van Luik met volledig leerplan.

2. Op 18 april 1988 wordt ze voor een volledige leeropdracht in vast dienstverband benoemd als lerares algemene of technische vakken (kunstgeschiedenis) bij het gemeentelijk secundair onderwijs met volledig leerplan; die vaste benoeming begint te lopen vanaf 1 januari 1988.

3. Verzoekster wordt bij een besluit van de gemeenteraad van 26 juni 1995, dat uitwerking heeft op 1 januari van datzelfde jaar, voor een volledige leeropdracht benoemd als lerares algemene vakken (kunstgeschiedenis - inleiding tot de esthetica - semiotiek) bij het gemeentelijk secundair onderwijs met volledig leerplan; dit besluit bepaalt inzonderheid dat deze benoeming de benoeming tenietdoet die ze reeds genoot in het secundair onderwijs en dat ze pas uitwerking zal krijgen na "de goedkeuring (sic) ervan door de toezichthoudende overheid".

4. Op 12 oktober 1995 "keurt" de bestendige deputatie van de provincieraad van Luik het besluit van het "schepencollege" (sic) "goed", waarmee inzonderheid de benoeming van de betrokkene wordt vastgelegd.

5. Op 30 november 1995 neemt adviseur-hoofd van dienst MISPELTER (Franse Gemeenschap, Ministerie van Onderwijs, Onderzoek en Vorming, administratie van het kunstonderwijs) in naam van de minister de volgende beslissing :

" Ik heb de eer u mee te delen dat ik niet kan instemmen met het voornoemde besluit, waarbij de gemeenteraad van Luik mevrouw Lydia BRENNET met ingang van 1 januari 1995 in vast dienstverband benoemt als lerares semiotiek en esthetica in het

hoger onderwijs met volledig leerplan aan de "académie royale des beaux-arts" van Luik.

Gelet immers op het ontbreken van formatienormen en van enige regelgeving waarmee de prestaties die in aanmerking komen om te worden georganiseerd of gesubsidieerd kunnen worden vastgelegd, is het raadzaam om geen vaste benoemingen meer te doen zolang er geen rationalisatieplan voor het kunstonderwijs wordt goedgekeurd".

Deze beslissing, die de bestreden handeling vormt, is bij een brief van 12 december 1995 aan de stad Luik overgezonden;

Beroep A. 67.563/VIII-919

Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 100, § 2, van het decreet van 6 juni 1994 tot vaststelling van de rechtspositie van de gesubsidieerde personeelsleden van het officieel gesubsidieerd onderwijs, aan gemis van bevoegdheid van de Franse Gemeenschap en aan het ontbreken van enige rechtsgrond bij de bestreden beslissing; dat zij doet gelden dat de benoeming, waartoe door de stad Luik is besloten, een definitief geworden handeling is en dat, wil zij conform de rechtspositionele bepalingen zijn, de verwerende partij niet kan weigeren hieraan uitwerking te geven op het vlak van de subsidiëring;

Overwegende dat verzoekster een tweede middel ontleent aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan ontstentenis van motivering; dat zij betoogt dat de bestreden handeling iedere rechtsgrond mist;

Overwegende dat, wat betreft het eerste middel, de verwerende partij teruggrijpt naar de

artikelen 27, § 1, vierde lid, van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving en 24 van de wet van 11 juli 1973 houdende wijziging van de wet van 29 mei 1959 en daaruit afleidt dat zij geen betrekking meer kan subsidiëren in het gesubsidieerd kunstonderwijs, aangezien voor dit onderwijs geen rationalisatie- en programmatieplan opgesteld is; dat zij daarop laat volgen dat artikel 100, § 2, van het decreet van 6 juni 1994 in dezen niet van toepassing was, aangezien in dat artikel wordt uitgegaan van de vooronderstelling dat er een gesubsidieerde betrekking in een wervingsambt wordt bekleed, terwijl de betrekking waarvan sprake is juist niet in aanmerking komt voor subsidiëring; dat wat het tweede middel betreft, de verwerende partij betoogt dat de bestreden handeling de stellingname van het Rekenhof overneemt en stelt dat zowel de verzoekende als de tussenkomende partij op die grond de reden voor de weigering van de subsidie dienden in te zien;

Overwegende dat, wat het eerste middel betreft, de verzoekende partij aanvoert dat volgens artikel 26, 3°, van de wet van 11 juli 1973 de inwerkingtreding van artikel 27, § 1, vierde lid, van de wet van 29 mei 1959, gewijzigd bij artikel 6 van de wet van 11 juli 1973, afhankelijk is van de goedkeuring van een koninklijk besluit dat nooit is uitgevaardigd; dat zij daarop evenwel laat volgen dat artikel 27 vanaf het begin bepaalt dat de te subsidiëren prestaties worden vastgesteld overeenkomstig de normen die in het rijksonderwijs gelden; dat volgens haar die normen van toepassing zijn op de subsidieerbare betrekkingen en als zodanig niets van doen hebben met het rationalisatie- en programmatieplan genoemd in artikel 24 van de wet van 11 juli 1973, dat betrekking heeft op de instellingen en niet op de prestaties; dat zij van oordeel is dat de verwijzing naar dat plan geen zin heeft aangezien de

overheid zich bezwaarlijk op haar eigen verzuim kan beroepen, namelijk de niet-goedkeuring van het plan, en omdat dat plan er hoe dan ook op korte termijn had moeten komen; dat volgens verzoekster de betrekking die voor subsidiëring in aanmerking kwam, openstond in de zin van artikel 4 van het decreet van 6 juni 1994 en de tussenkomende partij aan alle voorwaarden beantwoordde voor de toepassing van artikel 100, § 2, van het decreet van 6 juni 1994; dat zij daaraan toevoegt dat de verwerende partij over geen enkele beoordelingsbevoegdheid beschikt wat de bestreden benoeming betreft; dat verzoekster in verband met het tweede middel laat gelden dat de bestreden handeling naar geen enkele wetsbepaling verwijst, dat het advies van het Rekenhof, waarvan in de voornoemde handeling trouwens geen melding wordt gemaakt, niet zulk een rechtsgrond vormt en dat die handeling des te onduidelijker is daar de verwerende partij afwijkt van haar vaste gedragslijn;

Overwegende dat de tussenkomende partij, naar aanleiding van het eerste middel, opmerkt dat door geen gevolg te geven aan het besluit van de gemeenteraad van de stad d.d. 26 juni 1995, de verwerende partij een instemmingsbevoegdheid uitoefent waarover ze niet of niet meer beschikt sedert de opheffing, bij het decreet van 1 februari 1993 houdende het statuut van de gesubsidieerde personeelsleden van het gesubsidieerd vrij onderwijs, van het koninklijk besluit van 13 februari 1968 tot erkenning van de vaste benoeming van de personeelsleden van de gesubsidieerde officiële en vrije inrichtingen; dat zij voorts stelt dat indien die bevoegdheid aan de Regering van de Franse Gemeenschap is ontnomen, het zeker niet toelaatbaar is dat die bevoegdheid wordt uitgeoefend door een adviseur-hoofd van dienst, in naam van de minister; dat zij stelt

dat hoewel de wet van 8 juli 1966 houdende tijdelijke opschorting van de uitbreiding van de onderwijsnetten de oprichting van nieuwe instellingen verbiedt, zij niets bepaalt over de subsidiëring van de prestaties van het onderwijzend personeel en over de voorwaarden voor benoeming die op dat personeel van toepassing zijn, zodat die wet geenszins vaste benoemingen in het door de stad georganiseerd onderwijs verbiedt; dat zij opmerkt dat de betrekking waarvan sprake is voor subsidiëring in aanmerking komt en dat zij voorts nog vóór haar benoeming heeft genoten van een weddetoelage, en wel tot het einde van het schooljaar 1995-1996; dat, wat het tweede middel betreft, de tussenkomende partij aanvoert dat het de bestreden beslissing aan rechtsgronden ontbreekt, aangezien deze niet aangeeft op welke juridische grondslag die beslissing steunt die de organiserende instanties van het kunstonderwijs de verplichting oplegt hun personeel niet meer in vast dienstverband aan te werven, gelet op het ontbreken van formatienormen en enige regelgeving waarmee de te organiseren of te subsidiëren prestaties kunnen worden bepaald; dat zij er voorts aan toevoegt dat de bestreden handeling ook niets bepaalt over de feitelijke gronden die verband houden met de instelling waarvan sprake is en op grond waarvan die overigens niet nader bepaalde regels op haar van toepassing zouden kunnen worden verklaard en dat die handeling des te onduidelijker is daar, volgens artikel 100, § 6, van het decreet van 6 juni 1994, de gesubsidieerde personeelsleden benoemd als stagiair in het kunstonderwijs geacht worden vast benoemd te zijn in de zin van het decreet;

Overwegende dat de verwerende partij de lege lata niet bevoegd is om een besluit van de gemeenteraad waarbij een lid van het onderwijzend personeel van de gemeente in vast verband wordt benoemd, goed te keuren of haar goedkeuring eraan te onthouden; dat, zelfs

indien de bestreden handeling, ondanks de bewoordingen waarin ze is gesteld, uitgelegd had moeten worden als een weigering om de benoeming van de tussenkomende partij te zien als ingegeven door het decreet van 6 juni 1994 tot vaststelling van de rechtspositie van de gesubsidieerde personeelsleden van het officieel gesubsidieerd onderwijs en ze in die hoedanigheid voor een weddetoelage in aanmerking behoorde te komen, evenwel dient te worden vastgesteld dat de steller van de bestreden handeling niet aangeeft dat hij die handeling heeft gesteld krachtens een door de minister formeel overgedragen bevoegdheid, in wiens naam hij optreedt;

Overwegende overigens dat er, enerzijds, wat het hoger kunstonderwijs betreft, geen regels bestaan op grond waarvan kan worden bepaald welke prestaties subsidieerbaar zijn; dat in concreto evenwel blijkt dat het ontbreken van regels er niet aan in de weg staat dat de subsidiërende overheid de bezoldiging van de tijdelijke personeelsleden van het gesubsidieerd hoger kunstonderwijs te haren laste neemt; dat de aangevoerde ontstentenis van formatienormen en van enige regelgeving waarmee de te organiseren of te subsidiëren prestaties kunnen worden vastgelegd, niet als de enige reden kan gelden voor de weigering om de bezoldiging te subsidiëren van onderwijzers die, aangezien ze voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 100, § 2, van het decreet van 6 juni 1994, aanspraak kunnen maken op een benoeming in vast dienstverband;

Overwegende, anderzijds, dat volgens artikel 2, 1, a), van het decreet van 5 februari 1990 betreffende de schoolgebouwen van het niet-universitair onderwijs georganiseerd of gesubsidieerd door de Franse Gemeenschap, "(...) slechts in aanmerking (komen) voor de tussenkomst van de Franse Gemeenschap (...) de

onderwijsinrichtingen (...) die beantwoorden aan de criteria van een rationalisatie- en programmatieplan (...)"; dat weliswaar kan worden aangenomen dat de goedkeuring van een rationalisatieplan voor het kunstonderwijs aanleiding kan geven tot een verlies van banen in die tak van het onderwijs en dat de ambtsneerlegging door in vast dienstverband benoemd onderwijzend personeel prima facie minder makkelijk uitvoerbaar lijkt dan het ontslag van tijdelijk aangesteld onderwijzend personeel, doch dat deze goedkeuring, vanuit juridisch oogpunt mogelijk blijft; dat artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969, dat betrekking heeft op het statuut van het onderwijzend personeel van de Franse Gemeenschap, stelt dat een personeelslid ter beschikking kan worden gesteld wegens ontstentenis van betrekking en dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 stelt dat deze verandering in de administratieve stand voortvloeit uit de afschaffing van de betrekking waarvan sprake is; dat deze terbeschikkingstelling door artikel 57 van het decreet van 6 juni 1994 van toepassing wordt verklaard op het personeel van het officieel gesubsidieerd onderwijs; dat het ontbreken van een rationalisatieplan voor het kunstonderwijs derhalve geen juridisch aanvaardbare grond uitmaakt voor de bestreden beslissing;

Overwegende dat het eerste middel gegrond is;

Overwegende dat er geen grond is om het tweede middel te onderzoeken, dat, gesteld dat het gegrond is, geen ruimere nietigverklaring kan meebrengen;

Beroep A. 67.597/VIII-920

Overwegende dat het onderhavige beroep hetzelfde onderwerp heeft als dat waartegen

verzoekschrift A. 67.563/VIII-919 is gericht en waarvan een middel gegrond is verklaard; dat er derhalve geen grond meer is om uitspraak te doen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing d.d. 30 november 1995 genomen door de adviseur-hoofd van dienst MISPELTER (Franse Gemeenschap, Ministerie van Onderwijs, Onderzoek en Vorming, administratie van het kunstonderwijs) in naam van de minister, waarbij de goedkeuring wordt onthouden aan de beslissing van de gemeenteraad van de stad Luik van 26 juni 1995 houdende benoeming in vast dienstverband van Lydia BRENNET met ingang van 1 januari 1995 als lerares semiotiek en esthetica in het gemeentelijk hoger onderwijs met volledig leerplan.

Artikel 2.

Er is geen grond meer om uitspraak te doen over het beroep A. 67.597/VIII-920.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 11.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op twaalf januari 1900 negenennegentig, door :

de heer GEUS, kamervoorzitter,
mevrouw DAURMONT, staatsraad,
mevrouw GEHLEN, staatsraad,
mevrouw MALCORPS, griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

M.-Chr. MALCORPS. **J.-Cl. GEUS.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**